

Након дугог периода, обиљеженог заклињањем у Вашингтон и презривим односом према водећим европским престоницама, била су довољна два детаља да се бошњачки максималисти престоје у ходу. Прво је Хилари Клинтон, у својству будућег шефа дипломатије Сједињених Америчких Држава, пред Сенатом САД 13. јануара најавила да ће се њени приоритети на тој функцији кретати у распону од односа са Русијом и Кином до стања на Блиском истоку. Жена која је у посљедњој апредизборној кампањи бесрамно лагала да је у другој половини деведесетих година морала да бјежи на аеродрому у Тузли од имагинарне српске снајперске паљбе са околних брда напрасно је заборавила мјесто властитог «страдања». Имајући у виду злосутне конотације њеног презимена и политичке биографије, нема сумње да ће током предстојећег мандата посегнути за пакостима из сопственог богатог србофобичног репертоара.

Према најавама упућених медија Хилари Клинтон ће ту мрачну опсесију засада задовољити тако што ће сексуално недисциплинованог, али ментално идентичног мужа Била послати у мисију убјеђивања челника земаља које нису признале «независност» Косова да то хитно учине. Будући да су тек 53 државе, укључујући Америку и Албанију, подржале перверзни пакт о братству «ујка Сема» са Хашимом Тачијем, Рамушом Харадинајем и Агимом Чекуом, обилазак преосталих 139 свјетских дестинација, тренутно стационираних на страни разума, у потпуности ће одузети невјерном брачном партнеру слободно вријеме за тјелесна задовољства. Значи, обнављање болесне фиксације Србима западно од Дрине у главама Хилари и Била Клинтона мало ће сачекати.

Екстремизам и предрасуде

Међутим, ту је Европски парламент, у коме је 15. јануара усвојена резолуција о проглашењу 11. јула за «Дан сјећања на жртве Сребренице» на простору Европске

Пише: Саша Бижић
среда, 28 јануар 2009 19:59

уније. Фанови унитаризма у Босни и Херцеговини, депримирани због лошег пласмана на вашингтонској топ-листи, напрасно су живнули. У том миљеу уследили су изливи еуфорије поводом папира, прихваћеног у тијелу које у круговима бриселских бирократа са стварним утицајем слови за пандан Хајд парка у Лондону - мјеста гдје свако може да држи говоре о слободним темама без посљедица, али и било каквог ефекта. То није сметало сарајевским новинама и телевизијама да сеире над «дипломатским успјехом», не либећи се да фалсификују чињеницу да у оригиналном наслову документа није поменут израз «геноцид», иначе омиљен у њиховом некрофилском начину размишљања.

Потенцира са и податак да је резолуцију подржала изразита већина од 556 делегата, као да је тај резултат одредило дубоко промишљање свих чланова ЕП, а не пука инерција и потреба структуре у којој доминирају докони спавачи да «политичком коректношћу» сачувају добро плаћене, али ирелевантне синекуре. Ипак, оних девет посланика, спремних да размишљају својом главом и гласају против, уз 22 уздржана, угрозили су «хармонију», уобличену послјије недавне иницијативе неколико челница «Удружења мајки Сребренице», које су и на сарајевској јавној сцени препознатљивије по склоности ка луксузним становима и некретнинама него због популације чије циљеве формално заступају.

Њих је у «мисију лобирања» водио поглавар Исламске заједнице БиХ Мустафа Церић, а злонамјерну замисао «папе европских муслимана» у дјело су преточили, прије свега, Дорис Пак и Јелко Кацин, уз асистенцију опскурне бошњачке емигранткиње, на бизаран начин присутне у клупама шведских конзервативаца?! Хистерична Њемица упорно је настојала да стави знак једнакости између страшног похода њеног сународника са брчићима током Другог свјетског рата и трагичног догађаја средином 1995. у БиХ, а перфидни Словенац хладнокрвно је одглумио великог пацифисту и хуманисту, иако је почетком прошле деценије, као министар «информисања» у влади чији је ресор «одбране» водио Јанез Јанша, обавио прљави посао пропагандне трансформације бруталних атака на голобраде младиће из ЈНА у некакву «осамосвојитвену војну».

Плод заједничког труда тих персона појављује се 14 година након рата у Босни и Херцеговини. Његова искључива сврха је фаворизовање једне стране у преговорима о будућем уређењу тамног вилајета, уз стварање искривљене глобалне представе о природи сукоба у БиХ, засноване на игнорисању реалности да су тада, осим Бошњака, у драматичном броју страдали и Срби и Хрвати. Нема дилеме да се у Сребреници десио окрутан злочин који заслужује оштру осуду, посебно у српским редовима, али, исто тако, апсолутно је неспорно да су у случају посљедње резолуције ЕП људска страдања злоупотребљена ради ниских политикантских амбиција. На половини пута између бошњачког екстремизма, скривеног иза димне завјесе коју је Сулејман Тихић

Пише: Саша Бижић
среда, 28 јануар 2009 19:59

окарактерисао као «самосажалење», те европске површности гарниране предрасудама, сигурно се не налазе племенити циљеви «истине» и «помирења». Ту нема ничега осим иритантне демагогије, темпиране да поспјешу злу крв међу народима у БиХ, а не да је елиминише.

Нерад и шарлатанство

Ипак, да ли поред вијести из Вашингтона и Брисела постоје други разлози за љутњу у РС? Наравно, фабрика фрустрација из Сарајева ради у три смјене, нарочито када је ријеч о причи о невјероватној ефикасности свих централизованих институција, последице чега уследи хапшење помоћника министра безбједности БиХ Вјекослава Вуковића у Хрватској, у службеном аутомобилу Граничне полиције Босне и Херцеговине, са гебеком пуним динамита, спремног да буде изнајмљен актерима мафијашких обрачуна у Ријеци. Незаобилазна је и «жвака» о слободољубивом «државотворном» народу, концентрисаном у шест федералних кантона, који увијек подржава идентичне заједнице широм планета. На крају се та фарса претвори у еуфоричну подршку «праведној борби» Хамаса у Гази, са различитим појавним облицима - од сумануте новинарке у «Пирамиди» на БХТ-у, орне да објасни да су смртоносне ракете те терористичке формације, мјесецима испаливане на југ Израела, тек обичне «каменице», до демонстраната са сарајевских тргова, на основу физиономија и парола углавном расположених за самоубилачке нападе на «невјернике», било да су удаљени пар хиљада километара или неколико аутобуских станица од Башчаршије.

Међутим, нема уплива са стране у ситуацији када у Републици Српској егзистира низ политичара и «експерата» са катастрофалним учинком. «Срамно» је приближан израз за потез предсједавајућег Савјета министара БиХ Николе Шпирића, који се вози у новом аудију, купљеном од новца пореских обвезника, чија је стварна вриједност изнад 100.000 марака, а набавна цијена дупло већа! Такође, «сљепило» је непотпун термин за потпис истог човјека испод одлуке о увођењу виза за грађане Русије приликом уласка у БиХ, поготово ако се зна да та препрека није намијењена путницима из Малезије, Катарa и Кувајта, а јесте представницима земље о чијој економској и политичкој подршци РС и Србији, као и о духовној блискости српског и руског народа, не треба трошити ријечи.

Пише: Саша Бижић
среда, 28 јануар 2009 19:59

Каква ли то мука на домаћем терену спречава брзопотезну смјену Борислава Бијелића с позиције предсједника Комисије за ревизију приватизације? Ако се жели да простор између Требиња и Новог Града буде уређен у правном, али и елементарном људском смислу, онда је одлазак те особе са било какве функције у јавном сектору императив. Кап која је прелила чашу, већ пуну хроничног нерада и шарлатанства на челу поменуте комисије, јесте дрскост манифестована приликом упозорења јавности да се Бијелић налази у класичном сукобу интереса, од када је истовремено и менаџер Урбанистичког завода РС и шеф тијела, задуженог да испита сумње у приватизацију те установе.

Има ли шансе да се прекине серија трикова Драгице Милетић, довољно вјеште да преплива од функције јавног правобраниоца РС до исте «локације» на нивоу БиХ, а по дефиницији предодређене да нанесе штету интересима Републике Српске гдје год се затекне? Жена је својевремено изгубила читаву гомилу спорова у којима је заступала институције РС, а сада се прославила тако што је припремила нацрт закона о подјели такозване државне имовине, који као да је писан у кабинету Хариса Силајџића.

Поред таквих «пријатеља» унутар самог српског народа и ентитета, Републици Српској непријатељи нису потребни.

(Текст је објављен у бањалучком недељнику "Нови Репортер")